Доки маю світом нудить,
Доки маю люде гудить,
Доки маю дожидати,
Заки Галич зможе встати?
Ліпше сам я рано встану,
А сповівшись щиро богу,
Займу плуги круторогі,
Зорю гори та й долину,
Зорю свою Буковину,
Як наш Тарас, як мій тато
Научив мене орати;
І віру, любов, надію
Буковинов скрізь посію.

Виростай же, руський боже,
Пшеницю, як лаву!
Хай зародить моя низа
На співацьку славу,
Хай в'яжеться колос в колос
Від верха до долу,
Хай сіється, Буковинов
Правда, віра, воля!
А я піду — як палата,
Так і бідна хата,
Піду руськов Українов
Женчиків збирати.
Жніть, вжинайтесь, женці мої,
Та й дякуйте богу,
Що поміг нам жито жати
На своєму полі.
Що не підем зажинати,
Мов крепак мізерний,
У чужий край, чужі люде,
На коробку зерна.

Вже не будем, женці мої!
Безсмертний наш Батько
Научив нас свою землю
Питому орати.
.....
Тепер уже знаєм...
Жніть, вжинайтесь, женці мої,
А я заспіваю.

А я заспіваю по руському краю,
Щоб було далеко, далеко мя чути;
Від Чорної гори до Дніпра-Дунаю
Розсипся ми, пісне, барвінком та рутов!
Най руські молодці затичуть кресаню,
Най руські дівчата вінки собі шиють,
Най люде не кажуть, що ми безталанні,
Най сльози кроваві личко нам не миють...
Розсипся ми, пісне, як сонечко літі,
Хай наші кроваві навіки обсушить...
Розсипся, розбийся, як грім по рокиті,
Хай шваркіт німецький нас більше не глушить.

Розсипся же, пісне моя,
Та й не схаменися!
Де попадеш руське серце,
Отам пригорнися!
Як той голуб до голубки
На новім острішку,
Пригортайся, пісне моя!
.....